

כל המשפחה מחוברת סביב ההדרף של אבא

מסרים מהדרף היומי / גליון מס' 125 / פרשת האזינו תשפ"ה

לכל קוראי 'הדרף של אבא'
ולכל בית ישראל
'שנה טובה ומתוקה'

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף צז:

"סוחט אדם אשכול ענבים ואומר עליו קידוש היום"

בגמרא השבוע אומר רבא את ההלכה הבאה: יכול אדם לסחוט אשכול ענבים ולקדש על המיץ היוצא ממנו, כלומר: מותר לקדש על מיץ ענבים, ואין חובה לקדש על יין דווקא

הלכה פשוטה, היא, הלא כן?!

רבי אברהם חיים מגדולי רבני ירושלים ומי שמדד וקבע את השיעורים הידועים בשם 'שיעורי רבי חיים נאה', נהג לפרסם פסקי הלכות בביטאון תורני מסוים. באחת הפעמים כתב את ההלכה הבאה: אסור לסחוט ענבים בשבת; מספר ימים לאחר מכן פגש בו רבי שלמה זלמן אויערבך ותמה בפניו: "הלכה פשוטה שכזו צריכה להכתב?"; ולוואי היתה זו הלכה פשוטה, הגיב רבי אברהם חיים ונאנח: "לא מזמן שח לי פלוני: 'מדי ליל שבת סוחט אני אשכול ענבים לקידוש'; 'מה?!', הזדעזעתי, 'זהו איסור דאורייתא!!!', האיש לא הבין על מה המהומה, 'הן ראיתי גמרא מפורשת שאפשר כך לעשות...'; 'חלילה' תקנתי אותו 'כוונת הגמרא היא שאפשר לסחוט ביום שישי ענבים לקידוש, כלומר שאין צריכים להמתין שיהיו ליין, אין כוונת הגמרא בשום אופן להתיר סחיטת ענבים בשבת' ומיד בגליון הקרוב פרסמתי את ההלכה הפשוטה שאסור לסחוט ענבים בשבת, מי יודע כמה עוד טועים בדברי הגמרא; סיים רבי אברהם חיים

איך זה קשור אלינו?

הלומד הלכות באופן קבוע, אינו נכשל בטעויות מעין אלו, נלמד ונשמר משגגות

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף צח:

"משיב דבר בטרם ישמע אוולת היא לו וכלימה"

הגמרא השבוע מביאה את דברי הפסוק במשלי "משיב דבר בטרם ישמע אוולת היא לו וכלימה" כלומר, על האדם לשמוע את טענת חברו כהוגן, ולא להתפרץ לתוך דבריו ולהשיב, התפרצות שכזו אינה מעידה על חכמה, אלא על 'אוולת', כלשון הכתוב

בזאת מלמד אותנו שלמה המלך עליו השלום: אם אין רצונך להיקראות 'אוויל', הקפד להקשיב לזולתך עד הסוף, אחרי שתשמע אותו, תוכל לשקול אם לענות לו..

כאשר סוף סוף עלה אריאל לאוטובוס, לאחר שהבוס עיכבו, הביט בשעונו והבין שגם הפעם יבוא הביתה באיחור. מסתבר שגם הפעם אשתו לא תקבל זאת בסבלנות, היא תאמר לו את אשר בליבה עליו... אך הפעם הוא לא יותר וישיב... כשנכנס לבית, קיבלה האשה את פניו: "באת מאוחר? יופי...", זעמו התוסס התפרץ: "מה קרה?? וכי לא יכול לקרות שאני מאחר מסיבה מוצדקת? גם אני בן אדם...!"; הרעיה ההמומה הסבירה את עצמה "אה... רציית רק לומר שטוב שהגעת מאוחר, כך יכולתי להכין טוב יותר את הפתעת יום ההולדת לכבודך...". אריאל עמד נכלם אל מול השולחן העמוס בכל טוב, לו רק היה ממתין בטרם תגובה..

איך זה קשור אלינו?

נקשיב, נשמע את דברי חברינו עד הסוף, כך מובטח לנו שנחסוך הרבה כעסים ועגמת נפש

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף צח.

"האי מאן דיהיר אפילו אינשי ביתיה לא מיקבל"

הגמרא השבוע מלמדת אותנו, הגאותן - אין מי שרוחש לו כבוד. אפילו אלו האמורים לתת לו זאת יותר מכולם, בני ביתו, גם להם אין כל תחושת כבוד כלפי אדם שכזה

הרודף אחר הכבוד - הכבוד בורח ממנו. הגאותן, ברודפו אחר הכבוד, מנחיל לעצמו את הביזיון

"איני יודע מה לעשות", התמרמר החזן בפני ידידו החכם, "ככל פעם שאני עובר לפני התיבה מתמלא ליבי בגאווה, וכאשר אני מתפלל אני מוצא את עצמי עסוק בכבוד עצמי במקום שבח המקום... שמא תוכל להשיא לי עצה כיצד אוכל להוריד את מפלס הגאווה!?!". "אין שום בעיה", הסכים החכם, "בפעם הבאה כשתעמוד לפני התיבה אעמוד לצידך ואנסה לסייע לך לפתור את הבעיה". בפעם הבאה שניצב החזן לפני העמוד התייצב ידידו לצידו, וכאשר הלה החל לכחכח בגרונו, לסלסל בקולו ולמתוח את מיתרי גרונו, משך הלה בטליתו: "הסתכל אחורה" - לחש לו, הלה הביט לאחוריו ונבעת לראות כמה משולי הקהל מחניקים עוויתות צחוק מתפרץ... בעיית הגאווה באה על פתרונה...

לכשתבונן, זו תוצאתה של כל גאווה שהיא, אם רק יתבונן הגאותן סביבו ימצא פיתרון למכתו..

איך זה קשור אלינו?

בל נרדוף אחר הכבוד, כך הוא לא ירח מאיתנו...